

CEZARINA ADAMESCU

ÎNTÂLNIRI PROVIDENȚIALE

-critică literară, portrete, evocări, eseuri spirituale-

SEMĂNĂTORUL
Editura - online
Iulie 2009

O PERCEPȚIE APARTE ASUPRA DIVINITĂȚII

IONUȚ CARAGEA, „*Absența a ceea ce suntem*”,
Editura FIDES, Iași, 2009.

Ionuț Caragea! Copilul teribil al Internetului, cel care declară nonșalant: „*M-am născut pe Google*”, acest „*Donator universal*”, care ne învață cuvinte noi din „*Dicționarul suferinței*”, ne invită acum să descifrăm tainele *Absenței a ceea ce suntem*. Curios titlu, pe cât de straniu, pe atât de adevărat. Pentru că, nu ne locuim totdeauna pe noi înșine. Adeseori, părăsind carcasa știută, peregrinăm prin sinele altora, sperând o similitudine. Ne căutăm pe noi în ceilalți scormonind ruine. Și ne întoarcem de unde-am plecat, confuzi, gureși, parcă mai înstrăinați decât înainte. Superbă metaforă a existenței ontice!

Un eu în căutare de tu, un „*eu pe care nu l-ai mai lăsat să fie tu*” (Nichita Stănescu). Așa sunt poemele lui Ionuț Caragea, în care ne regăsim, îndeobște.

Scormonind în cutia neagră după prăbușirea cuvintelor în abis, Ionuț Caragea găsește pentru noi, în mod cu totul surprinzător „*Ordinea firească a suferinței*” – care trebuie respectată de toți și nimeni nu se poate abate de la ea.

El caută „*dinspre singurătate către suferință, poate, printre câteva miresme de dorite răspunsuri*”. Ce caută acest „*gardian al spiralei din capcana viselor*?” Normal, „*Absența a ceea ce suntem*”, după cum spune în prefața volumului Marius Chelaru.

Asuprit astfel de muză, Ionuț Caragea scrie o poezie ființială, fiindcă nu poate altfel. El e conștient că, dacă nu-și revarsă darul său altora, în picături de chihlimbar, acestea, într-o zi și-ar putea pierde din strălucire, ori poate ar dispărea în imensitatea nisipului deșertului sufletesc. Ce poate fi mai trist?

S-ar zice că e vorba de o lepădare a veșmântului matriceal și o apariție firească în toată nuditatea lui, spunând eventualilor spectatori curioși: Iată-mă! Acesta sunt eu, cel adevărat. Îngăduiți și primiți-mă, așa cum mă aflu, răstignit la cumpăna dintre vis și realitate. Totodată, conștient de sublimitatea gândului și a inimii, el își apără avuțiile dobândite în ani de străduință, pentru a-și sluji stăpâna și regina: Poesia, Doamna sufletului său, cu credință și supunere.

Dar mai ales, cu iubire. Cu acea iubire ce ți-e dată definitiv și care te leagă cu jurământ sacru, pe viață.

Da, Ionuț Caragea are acel prestigiu al cavalerilor care își apără Domnița cu prețul vieții. În pofida, uneori a falsului cinism afișat, descoperim o persoană sensibilă, uneori vulnerabilă, înseilându-și el însuși desenul secret al ființei, în peniță, în guașă, în acuarelă, în toate tehnicile artei. Rezultatul? Fărâme de viață transcrise pe nisip, pe frunze, pe orizont, pe genele femeii iubite, pe roua firului de grâu, scrijelate pe aer, pe zăpadă. Dar și pe granitul memoriei, pe memoria sufletului, pe memoria degetelor., în memoria cărnii și a sângelui. Și cum să nu vrei să alergi și să prinzi, catifelatele nacele de păpădie în lanul cu grâu încolțit?

Ionuț Caragea ne invită să alergăm împreună după cozile unui zmeu nărvaș care poartă la gât o tolbă de scrisori pentru noi, vești despre vânt, despre cozi de comete, planete fără nume, despre cer, despre îngerii care ne populează visele.

Invitația e valabilă pentru toți și așa va rămâne. Poarta visului e deschisă de la zenit la nadir spre cele patru vânturi.

Să purcedem a-i deschide aortele sufletești pentru a-i simți ticăitul ființei. Și poate, memoria degetelor va păstra în burice („Orbule, dacă ai un ochi în vârful lui, de ce să-l spargi” – Nichita Stănescu), o dată cu fiecare filă întoarsă, un sentiment cald de simpatie și afecțiune pentru acest Poet trăitor la răspântia vremurilor.

Nota dominantă a poemelor din acest volum este autoironia lucidă, până la acutizare, una foarte inteligentă, aproape de mușcătură, cu dinții strepeziți de speranță, cu acele avânturi lirice proprii vârstei, care nu se lasă înșelată însă, de aparențe, ci scormone în adânc după firele freactice ale gândului. Ionuț Caragea străbate pădurea cuvintelor răsărite sublunar pe țarina plasmei și aruncă îndărăt peria, amnarul, oglinda, iar cuvintele devin munte și râu și câmpie, înainte să se înalțe-n țării.

Drumul poetului este înscris în destinul meleagului de unde a purces, de care nu se poate desprinde ombilical, în pofida alonjei destul de generoase. Spațiul, de fapt, nu contează în drumul spre noi înșine. El poate fi străbătut într-o fracțiune de secundă ca și când nu te-ai deplasat deloc, niciodată. Ești aici, fiindcă locul tău e înscris în propria ființă, în dasein-ul tău, de unde nu există smulgere.

Ce-ar fi plecarea fără întoarcere? Ce-ar fi pământul fără cer, apele fără uscat, floarea fără sămânță, copacul fără de fruct, omul fără rădăcini? Nu contează peregrinările, popasurile, poticnirile, suis-coborâșurile, ci doar ținta drumului pe care o străvezi la fiecare pas.

Teme majore abordate de poet și în acest volum, stau mărturie a existenței creatoare și a crezului său cristian și artistic.

O viață fără un scop determinat nu e viață. Un om fără un țel de atins, nu e om. E doar viețuitoare. Opțiunea fundamentală, o dată aleasă, nu se mai pierde lesne, chiar dacă drumurile sunt diverse.

În toiul vacarmului, Ionuț Caragea se oprește țintuit și ascultă. Ascultă de glasul inimii sale.

Intuitiv și senzorial în același timp, el își oferă un răgaz pentru sinea poetică, acasa lui, care nu se găsește nici pe google, nici în dicționar, nici în vreo constelație din univers, nenumită, dar văzută la observatorul astronomic cu un obiectiv special care aduce cu dioptriile inimii.

Dioptriile sufletești ne trebuie și nouă pentru a-i percepe prezența. Spre sine se îndreaptă atenția Poetului și ne călăuzește și nouă atenția și pașii.

Demersul său liric – care nu se aseamănă nimănui – stă mărturie. „Când toate apele cresc și cerul/ are culoarea înecului” – Ionuț Caragea – te îndeamnă „să te agăți de proiecția eului/ ce-ți întinde o mână/ din dimensiunea iluziei veșnice” (*Omul păianjen*).

Nu e de mirare atunci că „inima ta va rămâne/ doar un cuib părăsit” (*Omul păianjen*). Iar ție, nu-ți rămâne de făcut altceva decât, cu privirea agățată de pașii venind, ai nimănui, „să fii un gardian al spiralei/ din capcana viselor” (*Omul păianjen*).

Singurătatea – temă majoră abordată de autor, răsare parcă la fiecare colțisor de cuvânt – transpiră, respiră, se răspândește precum o mireasmă tare de mirt. Ea îmbracă felurite forme, chiar haina „*poemului trist al stepelor/ și morilor de vânt*”, se întoarce precum: „*fragedă vârsta primului strigăt/ fragedă iarba cosită*” și, altădată se întruchipează în „*poemul trist al mușilor cu geamăt în surdină/ poemul trist al orbilor ce n-au văzut lumină/ poemul la care numai moartea are drepturi de autor*” (*Poemul fără de sfârșit*).

Dar, de ce s-ar sfârși poemul? De ce ar pleca starea aceea de inefabil gata oricând să vorbească în locul nostru?

Om pe om aidoma căutând, pentru a întregi fructul! Acesta este Poetul, veșnic rătăcind în căutarea sinelui.

„*Nimic nou sub soare/ doar o umbră descheiată la șireturi/ cu mâinile-n buzunare/ și șapca trasă bine pe cap/ o umbră fără glas, fără nume/ o umbră rătăcită prin lume/ căutând un om descheiat la șireturi/ cu mâinile-n buzunare/ și șapca trasă bine pe cap/ un om care trecuse cu o zi înainte/ prin răspântia viselor/ un om care vărsase o lacrimă/ la troița umbrelor.*” (40 de zile).

Pentru Ionuț Caragea, cel căruia „*inima îi face inventarul sentimentelor*”, „*toate lucrurile sunt în ordinea firească a suferinței/ viața e un strat subțire de pământ/ sub care morții se pot întinde cât vor/ morții dedesubt viii deasupra*”. Iar „*viața este o apă curgătoare/ aruncă o piatră în apă și ascultă/ numele celui ce urmează să moară/ pietre la fund, pietre la mal.*” (*Inventarul sentimentelor*).

Nimic neobișnuit în toate acestea: „*viața e cât vezi cu ochii/ norii soarele stelele cerul și luna/ oamenii dedesubt zeei deasupra/ și o pasăre oarbă/ cu ciocul încovoiat/ spre propria inimă*” (*Inventarul sentimentelor*).

Teme profunde, fundamentale sunt abordate aici: viață, moarte, destin, singurătate, îndepărtarea de sine, înstrăinarea, mai grozavă decât străinătatea care devine stranieitate. Poeme rotunde, perfecte, precum determinările lirice cu formă fixă – începând și terminând cu același vers, precum acesta: „*Adevărata lume este a celor singuri/ știi și totuși te pierzi în mulțime/ mergi lovindu-i cu umerii/ pe toți ceilalți/ și nimeni nu-și ridică/ perechea ascunsă de aripi/ poate că lumea este toată a ta/ a celui rătăcit printre oameni/ și cine să zboare/ și cine știe calea/ spre marea singurătate a zborului?*” (*Marea singurătate a zborului*).

De fapt, în aceste rânduri îl aflăm pe Ionuț Caragea cel adevărat, care ni se dezvăluie/destăinuie încă de la primele versuri.

A scrie pentru el nu este un simplu exercițiu de stil, o joacă, ci fărâma de existență impregnată de duh, este o ardere până la cenușă, o sfâșiere, un rug de liniște: „*Să simți cuvintele cum mușcă din carne/ cu dinții lor ascuțiți/ și numai sângele tău/ să le aducă mai aproape de suflet.*” (*Magia cvintelor cu dinți ascuțiți*).

În acest raport, care nu e deloc egal, ci determinant în toată măreția lui, poetul nu poate să nu se întrebe: „*De unde veniți voi cuvintelor/ din ce masonerie a nopții/ din ce magie albă a zăpezilor veșnice/ din ce inimă cu obloanele trase/ din ce desagă cu dorințe spuse în van*” (*Magia cuvintelor cu dinți ascuțiți*).

Atribuirea de către poet a însușirilor antropomorfe pentru cuvinte este un procedeu cunoscut în literatură. Ce mister, ce tulbure neodihnă! Să îți cuvinte!

Și în acest „straniu paradis” al cuvintelor, poetul spune: „*chiar și pentru o secundă/ m-ai pus acolo pe talerul inimii tale/ chiar dacă eram un cuvânt/ o poezie/ sau un mister*” – totul se preface, precum aurul în mâinile legendarului Midas – în cuvânt, chiar și ființa poetului: „*am devenit cuvântul și doar cuvântul/ care-mi permite neîncetat să mă rog/ la mormântul meu acoperit cu flori*” (*Mormânt acoperit cu flori*).

Unele versuri au tentă panseistică: „*Nu e durere mai mare ca nașterea*” (*Lacrime mortis*); „*Vorbește, vorbește și iar vorbește/ până vei învăța să taci*” (*Oaselor, oaselor, frigului oaselor*); „*Nimic nu este perfect/ din punctul de vedere al imperfecțiunii (Iubiri echidistante)*; „*Căutăm mereu ceea ce ne lipsește/ renunțând la fînțe*” (*Iubiri echidistante*).

Impresia este de litanii-confesiune-în ton elegiac, iar tonul repetitiv le sporește taina și straniețea.

De cele mai multe ori, perfecțiunea construcției este percepută de cititor în manieră directă, nemijlocită: „*departe și mult prea departe/ iluzii în carcera timpului atâtea forme ale absenței/ îmi bat la porțile închiderii-n sine/ departe și mult prea departe/ eternitatea deja a trecut în Care de foc/ lăsând în urmă pulberea de stele/ spre care privesc mereu/ căutându-te*”.(Căutându-te).

Șarm, dezinvoltură, directete, stăpânire perfectă a mijloacelor de expresie – sunt tot atâtea atribute ale lui Ionuț Caragea, o simplitate emoțională dublată de simțul estetic, care se transmite cititorului.

Identitatea poetului făurită „*cu palmele ca niște frunze de arțar/ în culorile verii indiene/ cu metastaza zăpezii în suflet*” – este mai mult decât o carte de vizită, mai mult decât ID-ul permanent sau ocazional, un foșnet împrumutat, un viscol de frunze. „*Orbesc de atâtea zăpadă orbesc*” – spune poetul, pe când: „*metastaza zăpezii/ mă transformă într-un om trist de zăpadă/ căruia nici o primăvară/ și nici o zi de doisprezece aprilie/ nu-i va topi zâmbetul lipsă*.” (Metastaza zăpezii).

Un poem perfect este și *Glezna unei metafore* – iată ce metaforă reușită!) – din care ne îngăduim să cităm: „*nu vrei să mă cauți prin sertarele/ unei aduceri aminte/ scrisorile în care-ți spuneam/ de străzile încurcate cu alți trecători/ scrisorile în care-ți spuneam/ de iedera timpului/ umbrind ferestrele viselor/ nu vrei să știi cine sunt/ și câte flori în poeme ți-am dat/ și câte virgule am șters între așteptările noastre/ și câte cuvinte am sărutat/ până la glezna unei metafore*”.

Se pare că Ionuț Caragea a cunoscut toate nuanțele așteptării care iau forma absenței. Toate chipurile sinelui (nu numai cel poetic) se răzvrătesc, ies adeseori la iveală, cerându-și tainul: „*bărbatul din tine se-mbată adesea/ scrie poeme filosofează/ fumează opium înnebunește caută caută/ o ieșire uneori o mulătră/ femeia din mine iubește ploile/ e plecată de-o viață la cules de îngeri/ și tot cu mâinile goale/ își acoperă sânii...*” (Rendez-vous pe falezele eternității).

Un poet devastat, urmărit, hăituit de atâtea alter-egouri, fațete ale personalității care se războiesc și se împacă, se adulmecă, se îngăduie ori, pur și simplu tind să se anihileze unul pe celălalt. Omul e un teatru de luptă între contrarii, între principii și anevoie se poate plimba liber printre movila de ochi care-l privesc cu osârdie, astfel încât să-și afle locul sigur pe balustradele clipei. „*și tu îți vei aduce aminte/ și tu, și tu, și tu/ de clipele-acelea când sufletele noastre/ erau la unison/ când amândoi eram un singur poet/ pe care nicio viață de pe pământul acesta/ nu-l poate cuprinde într-un singur trup/ ceva din noi va rămâne aici/ prin cărțile mele/ ceva ce va revoluționa istoria Eu-lui/când noi ne vom ridica la pătrat/ Noi² în aceeași ridicare la cer/ aceeași sacralizare-a cuvintelor/ oricât de banale ar fi/ cuvintele/ există și un rai al cuvintelor/ există și o iertare a tuturor injuriilor*”(Unison).

Mitul meșterului zidar care așează la tâmpla cetății o jertfă îl urmărește pe autor atunci când vorbește despre creația sa: „*cum ar fi să mor de propria poezie/ înecat în propriul meu sânge/ asfixiat cu propriul meu suflet/ cum ar fi să mor de la rădăcinile umbrei/ și până la vârful aripii mai aproape de Soare/ nimic să nu scape credincioșilor viermi/ cum ar fi să mor în brațele crucii/ cum ar fi să mor în fulgerul crucii/ zi tu searbădule nălucă fotogenică/ paria profesionist prin ungherele vieții/ cum ar fi ?*”(În brațele crucii).

Poemul care dă și titlul volumului, *Absența a ceea ce suntem* – are o încărcătură dramatică indicibilă prin sentimentul de zădărnici față de oricare lucru și sentiment, ducându-ne cu gândul la „deșertăciunea deșertăciunii” a Ecleziaștului: „*tot ce atingem pare străin/ firească atingerea străin sentimentul/ nu credem că este ceva mai străin decât noi/ nu credem în fapte și totuși nimic/ din gânduri nimicul/ nu credem în alți dumnezei în alți dumnezei nu credem/ ne doare absența a ceea ce suntem*”.

Faptul că un poet îndrăznește să facă „*filozofia durerii*” – dar cine, altcineva ar putea s-o facă mai bine, durerea fiind apanajul poeziei? –nu e de natură să ne uimească – pentru că Poetul, în demersul său temerar „*împarte himere împarte aceeași tristețe/ duel în fața oglinzii în*

fața/ acestui poem lipsit de speranță/ durerea mai filozofică acum/ vorbește cu cât mai puține cuvinte/ mai singură tot mai singură/ și mai stăpână pe sine/ durerea privește în jos/ în Cer durerile niciodată n-ajung” (Filozofia durerii).

Așa cum se știe, poetul trăiește înconjurat de cuvinte, ele sunt familia lui, lucrurile și avuțiile lui, stările și himerele lui, ele primează în fața oricărui alt sentiment de posesiune, astfel încât, în absența lor, el se simte primejdut, golit, jefuit, și pustiit. În largul său, nu se poate simți decât, plimbându-se lejer prin edenul cuvintelor: „*Mă doare absența fiecărui cuvânt/ prin fața mea trece femeia/ dar niciodată acum” (Niciodată acum).*

Este un alt fel de a spune, ca și Sfântul Augustin: „*Mă tem că trece Dumnezeu pe lângă mine cu harul său și că nu se mai întoarce”.*

Pentru Ionuț Caragea cuvântul „*e rodul suferinței*” și „*cuvântul desparte o mare de sânge*” (*Trăiesc în lumea imaginației mele*).

Percepția divinității la Ionuț Caragea este cu totul altfel decât a celorlalți care se consideră creștini. Dumnezeu lui Ionuț Caragea „*poate fi orice/ chiar și pixul ce refuză să scrie/ din pricina ereziei premeditate*”(Joc de cuvinte).

Iar „*filozofia un os după care aleargă/ toți câinii istoriei/ bătrânețea o artă a celor lipsiți de speranță/ descântec între închisoare eristică” (Părul vârvoi, furtuni cu rochii de mirese).*

Tulburător este și poemul *Cele două ruperi de ape** - scris în memoria regretatului Cezar Ivănescu: „*eu n-am vrut să aștept/ m-am aruncat cu capu-nainte/ între cele două ruperi de ape/ ale celor două mame mama mea viața/ și mama mea moartea/ și am urlat tatălui nostru care le este în primăveri/ sfîntească-se numele florilor sale/ să mă lase să scriu așa precum trăiesc/ și să trăiesc așa precum scriu/ astfel încât să nu-mi ia nimeni locul/ și să mă ridic la înălțimea marelui/ cuvânt din ceruri *în memoria nemuritorului Cezar Ivănescu/ și a nemuritoarei poezii – Turn.*

Nu e de mirare, așadar, că la Ionuț Caragea „*totul se măsoară în poezie/ cât vrei să scrii, la cât ești dispus să renunți./ Durerea înnobilează/ Scrisul curge ca sângele./ Scrisul dur/ Ca piatra de pe mormânt./ Unii oameni scot limba, alții trag de ea/ Și cuvântul pe undeva pe la mijloc.../ Cuvântul de la care-a-nceput totul./ Totul ce-ncape într-un singur cuvânt/ Fără sfârșit./ De limba morților trag cei/ Cu sufletul gaj./ De limba lui Dumnezeu trag /Profanatorii de cărți./ De limba cuvintelor trag numai poezii. (Vampirii cuvintelor cu tâlc).*

Și o încercare de depoziție lirică, așa, ca în fața Instanței Supreme, a ceea ce înseamnă *Să fii poet*: „*să fii romantic și să spui : hai sictir !/să fii un nimeni/ și să fii un martir/ să fii rușinea încercată pe dos/ să fii degeaba și să fii cu folos/ să fii pervers din exces de pudoare/ să fii timid și să dai din picioare/ să fii creștin și să-njuri dumnezeii/ să fii dorința și chinul femeii/ să fii ascet și să umbli prin lume/ să fii sărac și cu multe volume/ să fii iubit și să fii împotriva/ să fii frumos și urât deopotrivă/ să fii poet dar să-ți uiți poezia/ să fii nebun și să-ți simți nebunia/ să fii bolnav și să vrei să te doară/ să fii poet și poezii să moară/. 12-07-2008”.*

Și cine nu s-a aflat de multe ori, în fața paginii albe, mistuit de patimă și angoasat de timp, cu spaima încolțită de a nu mai putea așterne nici un cuvânt:, cum, genial a spus-o Nichita Stănescu în poemul „Căutarea tonului”. Iată experiența aceasta transpusă de Ionuț Caragea: „*să stai în fața paginii albe/ și să nu știi/ cu ce cuvânt să începi/ să aștepți/ la fel cum piatra așteaptă/ trecerea râului/ la fel cum aerul așteaptă aripa/ la fel cum lumina așteaptă ochii/ să o poarte prin lume/ la fel cum respirația așteaptă sufletul/ la fel cum lacrima așteaptă/ durerea/ la fel cum strigătul așteaptă ecoul/ să spargă pereții inimii/ să aștepți cortegiul funerar al cuvintelor/ să treacă să treacă și-n urmă s-apară/ poemul care se scrie singur/ poemul care te vindecă de moarte” (Poemul care se scrie singur). Iată aici, încredințarea în puterea taumaturgică și chiar mântuitoare a poeziei, cea care te face să învie și să simți că te-ai născut a doua oară.*

Travaliul nașterii artistice poate fi la fel de emoționant ca și așteptarea unui prunc, căruia nu știi ce nume să-i pui: „*poetul scria și tăia, scria și tăia/ până când rămăsese fără nume/ și puse poemului o stea/ apoi închise ochii/ și steaua se ridică la cer” (Poemul fără nume).*

De asemenea, creatorul este identificat cu un arhitect care poate clădi în minte și iadul și paradisul: *Micul arhitect*: „*Construiesc paradisul, sunt un mic arhitect/ Tot ce-i bun, tot ce-i nobil,*

tot ce este corect/ Sentimente, cuvinte, năzuințe, idei/ Construiesc paradisul pentru oameni și zei/ Construiesc paradisul, zi de zi, rând cu rând/ Tot ce văd, tot ce aflu, tot ce-mi trece prin gând/ Sentimente, cuvinte, năzuințe, idei/ Construiesc paradisul pentru oameni și zei/ Construiesc paradisul, paradisul pierdut/ Tot ce vreau, tot ce-mi place, tot ce am de făcut/ Sentimente, cuvinte, năzuințe, idei/ Construiesc paradisul pentru oameni și zei”.

Interesant și original este și poemul *Adevăr lipsă*, în care autorul declară nonșalant: „*M-am întâlnit cu adevărul/ după ce l-am alergat ca Ahab prin oceanele lumii/ m-am întâlnit și-am vrut să-i înfig harponul adânc în Inimă/ adevărul mă privea cu ochi blajini/ înghițind tone de adevăruri minuscule/ un adevăr care se hrănea pe sine cu adevăruri/ lăsate de izbeliște/ un adevăr care devenise un monstru/ nu era mai bine să fiu un Iona în pântecul adevărului/ trăind în adevăr murind în adevăr/ adevărul mă privea cu ochi blajini/ înghițind tone de adevăruri minuscule/ eu priveam adevărul/ cu ochiul lipsă”.* De fapt, așa e, nu adevărul este legat la ochi, noi suntem orbi în fața adevărului, trecând pe lângă el fără să-l percepem.

Încercarea de definire a poeziei este, de asemenea, la Ionuț Caragea foarte originală, cu atât mai mult cu cât Poetul trebuie să se identifice cu Poezia: „*poezia este sculptura. zace într-un munte/ de cuvinte./ poezia este pictura. o lacrimă într-o mare/ de culori./ poezia este muzica. o notă pe registrul inimii./ poezia este lutul în mâinile olarului./ poezia este dragostea. odată ce iubești./ vei iubi pentru totdeauna./ poezia este strigătul unui bolnav/ pe patul de moarte./ poezia este trista despărțire/ sau întâiul sărut./ poezia vine, pleacă și-n rest amintiri./ poezia este tot ce ne-nconjoară./ tot ce este în noi/ și tot ce rămâne./ poezia este mântuire, dumnezeire./ posedare și exorcizare./ poezia este blestem și surghiun./ poezia este crucea poetului/ și drumul Golgotei./ poezia este o țigară ce-ți arde plămâni/ sau paharul de vin pe care-l bei de unul singur./ poezia este crede/ și nu te preface că scrii poezie./ poezia este să renunți la viață/ și să fii veșnic un cuvânt pe buzele celorlalți./ poezia este a fi sau a nu fi poezie.”*(*A fi sau a nu fi poezie*).

Ultimele poeme sunt destinate chiar acestui nobil travaliu de a fi „*veșnic un cuvânt pe buzele celorlalți*”, efort inutil pentru cei mulți, vital pentru creatori. Destinul se pare că-l îmboldește pe creator, devansându-i intențiile și punând stăpânire definitivă pe el. Explicația o dă Ionuț Caragea în poemul *Colecția de fluturi*: „*deseori mă inspir din ceea ce spun oamenii/ și spun ceea ce oamenii au nevoie să inspire/ oricâte măști strălucitoare ne-am pune/ n-o să ne luminăm niciodată la față/ nu este o problemă să înfrângi ego-ul/ ci unde îi îngropi cadavrul/ nu există metaforă mai frumoasă/ ca adevărul gol-goluț/ chiar dacă sărutul/ e cursul de predare al unei limbi străine/ și coincidența/ destinul privit prin ochii altuia/ chiar dacă-n colecția de fluturi/ sunt îngeri pentru toate zilele”.*

„Nu există metaforă mai frumoasă/ ca adevărul gol-goluț” – exprimare remarcabilă și justificare deplină a trudei depuse la temelia Cuvântului, a Logosului dintru început și fără sfârșit care ne adună într-o fericită comuniune de spirit.

De asemenea, *Poet prin lumea orbilor* este textul edificator pentru justificarea demersului artistic și a crezului asumat de Ionuț Caragea. „*la naștere am rupt tăcerea ca pe un cordon ombilical/ și am rămas să trăiesc hrănindu-mă/ singur prin gura cuvintelor mele/ am învățat să merg ca un baston/ prin lumea orbilor/ când m-am oprit/ mi-am privit narcisist propria creație/ într-un ochi/ într-un ochi de apă/ ...am plecat înaintând/ prin propria viață ca un poet/ împotriva curentului/ căutând sursa inspirației mele/ voiam să-ntorc toate cuvintele ce mi-au fost date/ și să trăiesc din nou tăcerea/ ca pe un ritual de împerechere/ cu eternitatea”.*

Ionuț Caragea știe ceea ce este, el și-a asumat toate riscurile, și-a tras jerseul poeziei direct pe cavitatea umorală și, chiar dacă acesta ar fi ultimul lucru pe care l-ar avea de făcut, el nu dă înapoi dinaintea destinului său artistic, considerând, mai mult decât o datorie înalt morală aceea de a și-l împlini cu simț de răspundere și spirit de jertfă, așa cum a declarat într-un poem: trebuie să știi la ce te înhami și la ce trebuie să renunți, astfel că se hrănește „*singur prin gura cuvintelor mele*” – căroră li se substituie, până la identificare perfectă.

Vechile întrebări pe care și le-a pus omenirea dintotdeauna: „De unde vin?” ; „De ce am venit?”; „De cine fug?”; „Unde vreau să ajung?” – fac parte din neliniștile sale existențiale și el

vine cu argumente filozofice proprii în poemul: *Inimă de poet*: „mai bine să-ți ascuți inima și să greșești/ decât să trăiești cu regrete tardive/ mai bine să investești în dragoste și suferința ei/ decât să-ți vinzi sufletul/ pentru o stare de bine/ doar pentru o stare de bine/ poetul tot poet rămâne/ și chiar dacă-i rătăcitor printre cuvinte/ sau exilat departe pe o insulă pustie/ poetul tot poet rămâne/ cu inima lui uriașă/ cât o patrie/ bătând în pieptul unui copil/ căci asemenea unei plante fără lumină/ în trupul omului fără dragoste/ crește o mătrăgună/ înveninându-i sângele/ numai cine cunoaște singurătatea/ va stăpâni cuvântul/ numai cine cunoaște durerea/ va stăpâni timpul”. Acesta este un poem antologic în totalitatea frumuseții și a realizării sale artistice.

Tema veșniciei căutări a „ceva” și a neliniștilor datorate acestei căutări/frământări perpetue, este de asemenea abordată, și aici paradoxul este prezent în toată splendoarea lui: „Ceva din mine caută singurătatea, ceva caută oamenii./ Bine că am ce alege./ Ceva din mine caută lumina, ceva caută întunericul./ Bine că pot arde, bine că mă pot stinge./ Ceva din mine caută liniștea, ceva caută larva./ Bine că există cuvântul./ Ceva din mine caută moartea, ceva caută nemurirea./ Bine că există cerul./ Ceva din mine caută ceva din tine./ Bine că există iubirea./ Ceva din mine caută adevărul, ceva caută minciuna./ Bine că există cugetul./ Ceva din mine caută totul, ceva caută nimicul./ Bine că există ceva care caută ceva./ Ceva din mine caută suferința, ceva caută alinarea./ Bine că există lacrima./ Ceva din mine caută fericirea./ Bine că există speranța./ Ceva din mine caută agonia, ceva caută/ extazul./ Bine că mai pot să respir./ Ceva din mine îl caută pe Dumnezeu, ceva/ îl caută pe diavol./ Bine că am în cine să cred și de cine să mă lovesc./ Ceva din mine caută uitarea, ceva caută amintirea./ Bine că mai există visele./ Ceva din mine caută o secundă, ceva caută/ un minut./ Ceva caută o oră, ceva caută o zi, ceva caută o lună./ Ceva caută un an, ceva caută o viață./ Ceva caută mereu ceva./ 27 decembrie 2008”. (Ceva din mine caută ceva).

Faptul că Ionuț Caragea are curajul și temeraritatea de a-și mărturisi propriile stări în aceste poeme-confesive este remarcabil, constituind o terapie freatică pentru el și pentru cel care citește.

„De la o vreme îmi bat amintirile în cuie/ sunt colecționarul poemelor de unică folosință” (Colecționarul poemelor de unică folosință) – încheie Ionuț Caragea acest superb volum de versuri.

Sincer, direct, prea puțin preocupat de stil și forme, Ionuț Caragea a dobândit deja un stil inconfundabil – pentru că, inconfundabil este și Poetul în accederea sa pe treptele cele mai înalte ale creației artistice. Mai mult livresc decât orfic, mai mult orfic decât imagistic, Ionuț Caragea se înveșmântă în straiul Cuvântului și bate-n ferestrele Timpului, râvnind secunda eternității posibile, a înveșnicirii prin propria sa creație, ceea ce îi reușește pe deplin în acest volum, probându-și valoarea și înălțimea la care a ajuns într-o ideatică originală, cât se poate de fericită.

Ionuț Caragea demonstrează cu prisosință și cu acest nou volum că și-a dobândit un nume de marcă în lirica actuală și că strădania lui de a se face înțeles devine benefică pentru cine este dispus să primească un dar neasemuit, precum cuvintele de față, prin care poetul se autodefineste, așa cum este, ceea ce e cu totul și cu totul admirabil.

Galați, 5 mai 2009